

במדינה

העם הקריאה הנואשת של נאצר

כמו קריאות אס'אראס, הומטרו השבוע על העולם קריאותיו של גמאל עבדאל-נאצר להסדר. העיתונאית הבריטית קלייר הולינגהרטה, ששהתה זמן רב בקאהיר ככתבת העתון הפרו-ישראלי דיילי טלגרף, חזרה ללונדון, סיפרה שעבדאל-נאצר הפציר בה, בשיחה פרטית: "האם אינכם יכולים לעזור ולהסי' ביר, שאני מושיט ידיו?"

תנאים להסדר ישלום. העיתונאית הזכירה את פרשת גולדמן, והוסיפה לה מימד חדש. סיפרה היא: בקאהיר ידעו הכל על העניין, והצטערו על כך שגולדמן לא בא.

הנשיא המצרי עצמו פירט השבוע שוב את הצעותיו לתנאי-שלום. הוא חזר על מה שאמר בראיונותיו בלה מונד הפאריסאי ובדי וולט הגרמני — דברים שהושחקו במידה רבה בישראל.

בראיון עם הטלוויזיה החינוכית האמריקאית הציג עבדאל-נאצר לתת ערובות לה ישראל לא תוחקף עוד משטח מצריים, ולהכיר סופית בגבולות ישראל מה'4 ביוני 1967. פירוש הדבר: הכרה בריבונות ישראל, למען הזהירות הוסיף: בתנאי שישראל תגיע להסדר גם עם הפלסטינים.

כדי להפסיק מייד את האש ולפתוח ב' משאומתן להסדר, תבע עבדאל-נאצר רק הודעה מפורטת על כוונת ישראל להיסוג את הפסקת האש הציע לקבוע למשך חצי שנה — כדי שעד אז יושג ויבוצע הסדר. **ההזדמנות האחרונה.** מה גורם לסיגנון הנואש-כמעט של קריאות אלה ל' הסדר?

הסיבה גלוייה לעין: יתכן שזוהי ההזדמנות האחרונה שבה יכול נשיא מצריים לפעול באופן עצמאי, ולמנוע את התבססות הסובייטים בארצו. כל הסלמה נוספת במל' חמה תביא בהכרח להשתלטות סובייטית על המדינות המצרית — דבר שעבדאל-נאצר עצמו בוודאי חרד בפניו יותר מכל אדם אחר.

ואילו התעצמותם של הפידאיון הפלס'טיניים, שהשיגו השבוע נצחון מכריע בקרב על ירדן, עלולה אף היא לשלול מנשיא מצריים בקרוב את היכולת להגיע להסדר מדיני.

יהדות

"מיהו יהודי", זיידמן — ועכשיו גבעוני

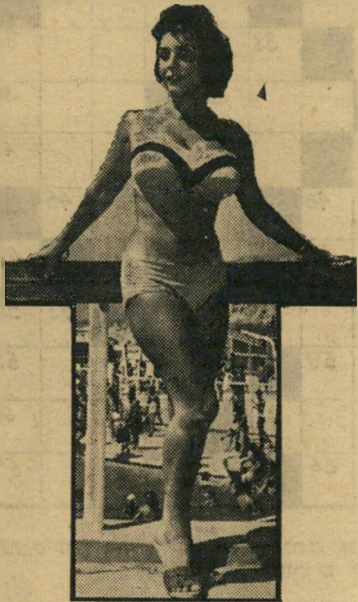
השבוע הגיעה השתוללות הדתיים לשיא חדש: הם לקחו אורח ישראלי והוציאוהו אל מחוץ לארץ היהודי.

הם עשו זאת תוך כדי עבירה על החוק, בהסתור, מבלי להודיע לקורבן על מעשם. לבסוף, בעל כורחם, נאלצו לגלות את הסיבה מעוררת החלחלה: הודעה אלמינית שבישרה כי אמו של הקורבן זו היתה יהודיה כשרה. על סמך הודעה זו חרצו את דינה, בלי לאפשר לו אפילו להתגונן. **צבר רגלי.** בניגוד לרובות היהודים

היא רצה עטופה בסדיו בלבד במסדרונות

הבעל-המיליונר רדף אחריה עם בקבוק

שערוניה במלון "שהתן"

פריחה זילבר

היתה פריחה אחת הנערות הבולטות ביותר בזירה זו.

לימים נעלמה פריחה מהאופק. היא ניש'אה לנהג אוטובוס. נשואיה לא עלו יפה והסתיימו בגירושי. כעבור זמן קצר הל'כה פריחה בדרך רוב גערות-הוזהר של ישראל. היא מצאה את המיליונר שלה. המיליונר של פריחה היה אמנם קשיש ב' מיקצת ואב לשני ילדים, שהגדול בהם צעיר מפריחה רק במספר שנים מועטות, אבל לעומת זאת הוא היה ילומן בלגי, ש' התפרסם לא אחת בזכות עיסקות היהלור' מים הגדולות שלו.

משה זילבר, למרות היותו יהודי דתי ושומר מסורת, ידע לחיות כיאית לבעל-אמצעים כמותו. הוא אהב את הנסיעות בחציבתל ואת שאר הדברים ההופכים

בעיות הקטנות של הילדה, כא'

שר אורחי מלון שרתון בתל-אביב נמים בשלוה את שנתם, כשהרעש היחידי המגיע אל חלונת חדריהם הוא רחש גלי הים, החרידו לפתע צעקות נוראות את הדיירים. התיירים, המתוחים בלאו הכי בכל צעד שלהם בארץ, קפצו ממיטותיהם ופתחו בבה' לה את דלתות חדריהם אל המסדרון. רק אז הבחינו כי הועקות בוקעות מחדר מספר 426. היו אלה צעקות של גבר ואשה.

אליהם התלו גם קולות חבטה ונפץ. לפתע נפתחה דלת החדר מספר 426 ומתוכה פרצה בועקות אשה נמוכת-קומה וחטובת-גו, כשהיא מכוסה בסדיו בלבד לגופה והיא רצה בבהלה במסדרון. כשה' בותיה פרץ מהחדר בצעקות גבר, כשהוא דולק בעקבותיה ומנפף בידו בבקבוק.

איש לא ידע בדיוק מה אירע. אבל האורחים המבוהלים ידעו שסצינות מעין אלו אינן מקובלות במלונות סאר כמו סר' תון. "בטח מישוה פרץ לחדרה!" ניחש אחד התיירים. "נסיון לאונס!" זעקה תיירת אמריקאית מזדקנת, שדמוינה השתלה.

עוד לפני שהסתיים המירדף של הגבר אחרי האשה במסדרון המלון, כבר הועקה המשטרה למקום. רק אז הסתבר כי הגבר והאשה, שהיו גיבורי הדראמה הלילית, לא היו אלא בעל ואשתו, וכי עלילת הצעקות והמכות לא היתה אלא סצינה משפחתית רגילה, שהפעם לא התרחשה בתדר המיטות הפרטי שלהם, אלא במסדרון המלון.

היהלומן הוזהר

יו אלה פריחה ומשה זילבר, שהיו רשומים במשרד המלון כזוג תיירים מבלגיה. אולם הם לא היו תיירים אלמו'ניים.

לפני עשר שנים היתה פריחה זילבר, אז גרינברג, אחת מנערות-הוזהר הידועות של תל-אביב. למרות קומתה הנמוכה, היא ה'תה אחת החתוכות של העיר, מפורסמת ב' זכות גופה החטוב ואורח-חיה העליו. מ' כיוון שאז עוד לא היו דיסקטקים בתל-אביב, ומסלול התצוגה של יפהפיות תל-אביב היתה בריכת-השחיה בחוף גורדון,

ליטא שעלו ארצה במסגרת העליה הראשונה. התיישבו בראש פינה. שם נולד אברהם, שם גדל וחי עד מלחמת השחרור. אביו, שנפטר ב'45, ואמו, שנפטרה שנה לאחר מכן, נקברו כיהודים לכל דבר בבית-הקברות בראש-פינה.

בן 18 גויס אברהם לצה"ל ושירת — ככל אחד אחר. כשנערך מירשם התושבים במדינה החדשה, נרשם כיהודי — ככל אחד אחר. ב'1956 נשא לו אשה ברבנות — ככל אחד אחר. כשהתגרש ממנה לאחר שנה, עשה זאת גם כן ברבנות. גם נישואיו השניים, שנתיים לאחר מכן, נערכו ברב'נות. בקיצור, אברהם — שלפני 25 שנה עיברת את שם משפחתו לגבעוני — היה יהודי לכל דבר, ככל אורח ישראלי אחר. אך לפני חצי שנה התרחשו דברים תמוהים.

סחבת, התחמקויות, שקרים. היה

זה לאחר שהוא ביקש, בפברואר 1969, להחליף את תעודת-הזהרה שלו שבלתה בתעודה חדשה. הוא עשה זאת כבר פעם לפני שנים מספר, קיבל אז תעודה חדשה. לא הפעם. הפעם חילפו חודשים ארוכים, ותעודתו החדשה לא הגיעה. בירוריו נתקלו בשרשרת התחמקויות ודחיות אינסופיות. לבסוף יצא המרצע מן השק: פקדי לישכת מירשם התושבים הודיעו על הידיעה שנת-קבלה במשרד-הפנים לפיה אין הוא יהודי. הפקדי סירב למסור לגבעוני הנדהם כל פרטים נוספים, לאפשר לו להתגונן.

גבעוני פנה לעורך-הדון נועם לאונר. גם עם לאונר ניסה משרד-הפנים לנקוט בשיטת הסחבת והתחמקויות, עד כדי שקרים

שהוצאו אל מחוץ לכלל ישראל בגלל החוק המגדיר מיהו יהודי ולמאות היהודים שאי'נם יכולים להיכלל בכלל ישראל בגלל אי' ההכרה בגיור הפרומי. לא היו עם אברהם גבעוני (38) מעולם בעיות כלשהן. אברהם, פועל פשוט תושב ראשון-לציון, אב לששה, הוא צבר ישראלי רגיל, בן למשפחת עולים ותיקים. הוריו, נחמיה וברכה ברגר, ילידי

תעודת הנישואין של אברהם ומרים גבעוני ל'איהודי' מסיבת ביטחוניות

את חיי האדם לכדאיים יותר. לפני חמש שנים נישאה פריחה למשה, ועברה לגור עמו בבלגיה. הוא ידע להע'ניק לה חיי רווחה, עטף אותה ביהלומים והעניק לה כל מה שנערתי-זוהר חולמת עליו. יידי הווג מספרים כי מפעם לפעם אמנם היו פורצות מריבות בין שני בני' הווג, אבל זה היה רק מרוב אהבה. נראה שהבעל לא ראה בעין יפה כל כך את קשרי הידידות התמימים של אשתו עם יידיה לשעבר.

מפעם לפעם היו שני בני הווג באים לביקור קצר בישראל, מתגוררים במלונות פאר ומסנוורים את העיניים לכל מי שעינו היתה צרה בפרחיה ובאוסרה. למשה זילבר היה כסף. הרבה כסף. והוא דאג שכולם יראו וידעו זאת.

מסיבת יום-ההולדת

צרות התחילו באותו ערב בו

החליטו בני הווג לחגוג את יום-הול'דת של הבעל. הם עשו זאת במועדון מרוב הקסמים, במרתף המלון. מה קרה שם בדיוק קשה לדעת. אחרים מהנוכחים טוע'נים כי פריחה פשוט פגשה במקום את אחד מידידי נעוריה. אחרים סבורים כי הבעל פשוט שתה יותר מדי. בכל אופן, המסיבה העליזה הסתיימה בריב בין שני בני הווג. הם עלו לחדרם ושם התחלה הסצינה הגדולה, כשהבעל מכה את אשתו מכות נמרצות. וזו מעירה בצעקותיה את כל דיירי המלון.

למשטרה שהגיעה למקום לא נשאר הרבה מה לעשות. בסך הכל זה היה סיכסוך בין בעל ואשתו. האשה לא רצתה כל כך להתלונן על בעלה, למרות שסימני מכותיו עוד ניצרו עליה. הנהלת המלון ויתרה במקרה זה גם על תלונה על הפרעת מנוח'תם של שאר אורחי המלון. משה זילבר הוא אורח נכבד וקבוע יותר מדי מכדי שהנהלת המלון תוכל להרשות זאת לעצמה. מה שנראה היה בעיני רבים כסוף האושר המשפחתי של זוג זילבר, הסתיים כפי שמסתיימות כל המריבות שלהם. הם השלי'מו וחיים באושר זו עם זה, עד עצם היום הזה, או עד המריבה הבאה.

מפורשים. רק כאשר לחצם עורך-הדון אל הקיר, זכה גבעוני לקבל תעודת-זהרה. היתה זו תעודה מיוחדת במינה — פרטי הלאום והדת בה היו ריקים. פקדיי הדתיים של משרד-הפנים השליכו את האורח גב' עוני מהלאום הישראלי.

משרד הפנים עובר על החוק.

היתה זו שערוייה מאין כמותה. פקדיי משרד-הפנים נהגו בצורה שבכל מדינה נורמלית היתה כבר מזמן גורמת לפיטורי'הם, אם לא לסנקציות כבדות יותר:

- הם פעלו בניגוד לכל עיקרון של מדינת-חוק, כאשר לא איפשרו לנאשם לר'אות את החומר נגדו.
- הם עברו בפירוש על החוק, האוסר שינוי רישום פרטי הלאום והדת של אורח ללא הסכמתו.
- הם ניסו לרמוז כי הסיבה לביטול יהדותו של גבעוני קשורה בסיבות ביטחוני'ניות — כאלו ייתכן דבר כזה.
- הם שיקרו לאברהם כי הוא אשר חייב להמציא פסק-דין הצהרתי מבית-המש'פט על היותו יהודי — בזמן שידעו כי לפי החוק הם החייבים לעשות כן, אם ברצונם לשנות מצבו של אורח.
- גבעוני ועורך-הדון פנו לבית-הדון העל-יון, וזה הוציא בשבוע שעבר צו-על-תנאי נגד שרה-הפנים.

אלא שבמדינת-ישראל, לא היה לפקדיים שעברו על החוק ממה לחשוש.

לגביהם קיימים חוקים מיוחדים — חוקי האלוהים, אותם הם רואים עצמם ראשים להשליט בכוח על שאר אורחי המדינה.